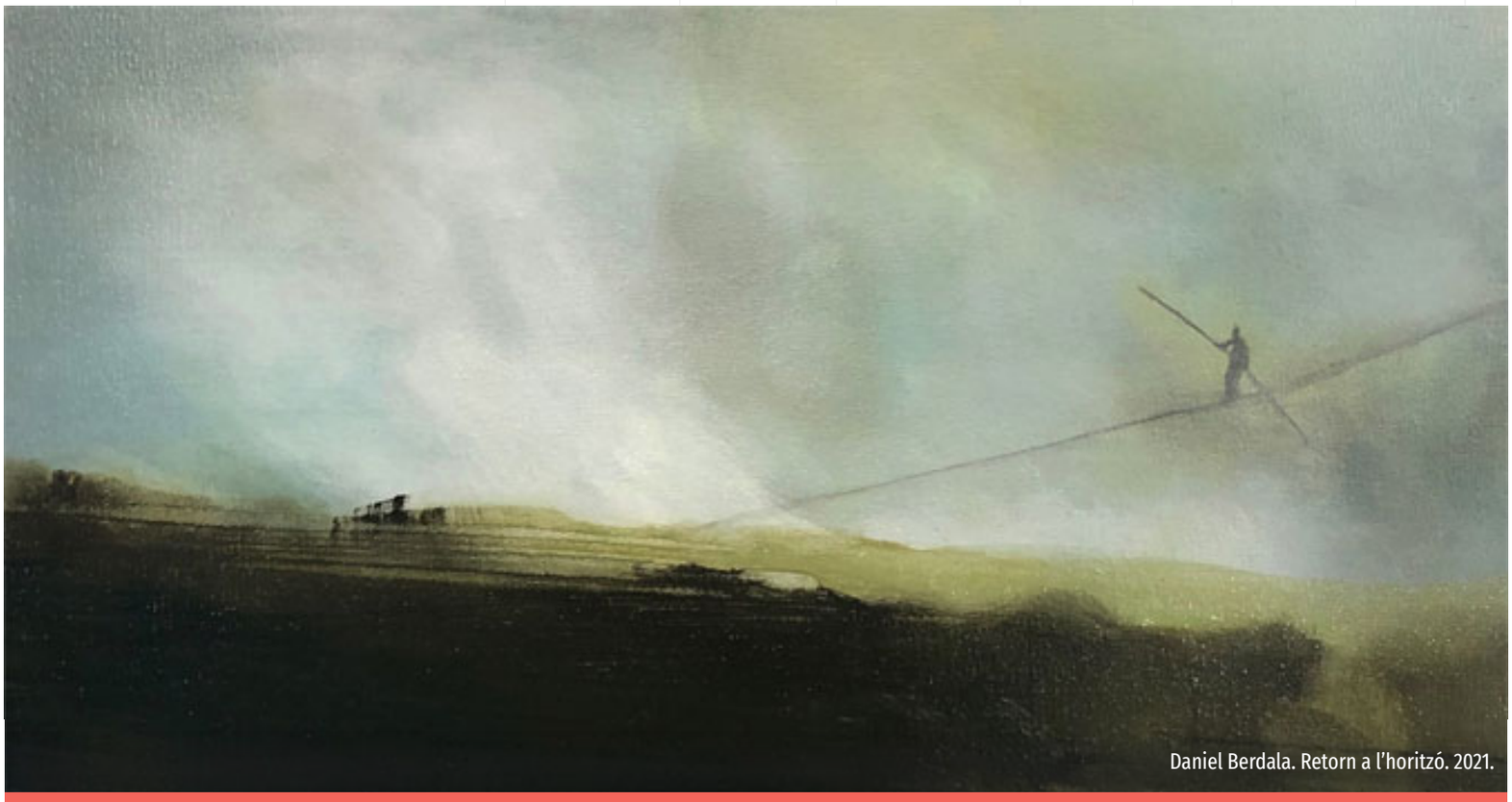

Daniel Berdala. Retorn a l'horitzó. 2021.

ARTS VISUALS

COMPARTEIX

Maleta de l'art

Ramon Casalé Soler 05 oct. 2021

La paraula maleta prové del francès "malle", o sigui bagul de viatge, on s'hi afegeix el diminutiu "eta". Compleix principalment la funció de transportar diversos objectes personals i té forma de capsa rectangular. Dins d'aquests efectes personals la maleta també pot contenir objectes d'art, com és el cas de l'exposició La maleta que s'està exhibint actualment a la galeria El quadern robat, on la seva directora Anna Belsa ha escollit un grup d'artistes, la majoria dels quals ha exposat anteriorment a la galeria. Es tracta de Daniel Berdala, Jordi Casañas, Amparo Fernández, Jesús Galdón, Oriol Jolonch, Salvador Juanpere, Elena Kervinen, Jordi Lafon, Fiona Morrison i David Ymbernon.

La maleta
Galeria El quadern robat
Còrsega, 267, pral.2a. Barcelona
Fins al 30 d'octubre 2021

Es dóna la circumstància que cadascuna de les obres poden cabre en una sola maleta, ja que totes les peces que s'exhibeixen tenen unes dimensions que ho fan possible. Algunes de les obres són inèdites i no tenen relació entre elles, sinó que formen part de l'ideari dels seus protagonistes.

Al catàleg s'explica el motiu de l'exposició que parteix d'una experiència personal de l'Anna Belsa durant una estança a Alemanya l'any 1985, que consistia en un fet que es va produir a l'estació de tren de Schwäbish Hall, quan una maleta amb les inicials H.H. depositada a l'estació ningñu no la va recollir en molt de temps. L'encarregat de l'estació tenia curiositat per saber què hi havia dins. Finalment la va obrir i va veure que contenia quadres, fotografies i escultures. Més endavant el propietari de lamaleta va anar a recollir-la, es deia Harry Haller.

SEGUEIX-NOS

Els més llegits
La capella gitana d'Helios Gómez
per Joan de Déu Prats
Barcelona no és Madrid... I què?
per Andreu Gomila
Chelo Sastre: "Em diuen que soc la precursora del pírcing"
per Maria Güell Ampuero
El conjunt mig buit del creador i la creació
per Xavier Aliaga
Maleta de l'art
per Ramon Casalé Soler

Newsletter
Nom
Correu electrònic *
SUBSCRIU-TE!

Pòdcasts >
Llibres >
Vídeos >

Segons Belsa "el protagonista de la novel·la de Hermann Hesse *El llop estepari*, es deia Harry Haller. Vivia en unes golfes, envoltat de quadres, fotografies i records. Les inicials de Harry Haller són les mateixes que les de Hermann Hesse, i es diu que es tracta d'una referència biogràfica". Aquesta coincidència sigui certa o no serveix perfectament a la galerista per fer un relat expositiu tenint com a protagonista la maleta.

Com és habitual en la galerista, les seves exposicions solen ser molt elaborades i pensades, sense deixar res a l'atzar, ja que l'espai del que disposa només li permet mostrar un nombre determinat d'obres, però que a la vegada també és un avantatge, ja que el públic pot contemplar les obres en silenci i de manera més íntima, només trencat per les explicacions de la mateixa Anna Belsa, com per exemple, el dia que vaig anar a veure l'exposició. Els seus comentaris em van ajudar a entendre i comprendre millor cadascuna de les peces. On no arriben els nostres ulls, les seves explicacions ens condueixen a veure la veritable realitat dels seus creadors.

La maleta. Un viatge per l'art contemporani

L'exposició consta de 20 peces que estan repartides en cinc espais. A l'inici del recorregut hi ha l'oli sobre tela *Retornant a l'horitzó*. 2021, de Daniel Berdala, on un equilibrista està a punt d'aconseguir la seva fita que és arribar al seu objectiu final que es troba a l'altra banda del precipici, però aquest final sembla que no arriba mai. L'artista reflexiona sobre el desenllaç incert dels problemes que darrerament ha sofert la nostra societat, com és el cas de la pandèmia, que el mateix artista ha patit. L'expressionisme de la seva obra ens transporta a un món que lluita entre el dolor i l'esperança, però coneixent l'artista, de ben segur que aquesta última serà la guanyadora.

De David Ymbernon hi ha dues obres, totes elles dins de l'àmbit de l'art conceptual. La primera és un homenatge a la figura del poeta lleidatà Carles Hac Mor, titulada *Llibre d'acció Carles Hac Mor*. 2018, on un globus taronja transporta un llibre obert. L'altra peça és *Sense títol (pastisset)*. 2016, que consisteix en col·locar al mig de la composició una mena d'objecte rodó en forma de pastisset taronja i a sota seu una sèrie de paraules a mode de recepta.

La fotògrafa barcelonina Amparo Fernández mostra dues impressions digitals realitzades fa dos anys titulades *Aigua-aire 2* i *Aigua 12*. L'artista les ha fet sota l'aigua, ja que sol endinsar-se en el món submarí. Si no sabéssim que estan realitzades d'aquesta manera ens pensaríem que fotografia l'aigua buscant els reflexos de la llum que incideixen en la superfície. La dificultat de fotografiar un estany des de dins, per exemple, és evident, ja que l'aigua no és nítida ni translúcida, sinó que el fang i altres elements depositats ho impedeixen.

PREMI D'ARTS VISUALS
DIPUTACIÓ DE VALÈNCIA
ALFONS ROIG

DIPUTACIÓ DE VALÈNCIA
Àrea de Cultura

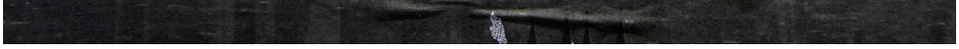

Jordi Casañas. Event horizon. 2019.

Altres impressions digitals són les de Jordi Casañas, concretament *Event horizon*, 2019 i *Steel trees.* 2018. La primera d'elles es va exposar recentment a la galeria, a la qual *El temps de les arts* s'hi va referir. L'obra es divideix en dues parts. Un primer pla on apareixen dos gratacels de la Vila Olímpica de Barcelona, i en segon terme el cel. Un cel blanc que contrasta amb la negror dels edificis. Les arrugues que s'observen estan fetes prèviament, o sigui, Casañas ha manipulat el paper abans de fotografiar-lo per donar la sensació d'un temps passat. A un costat del primer pla apareixen dues formes blanques com si fossin onades, a mode de decollage, ja que ha arrancat una part del paper. L'altra obra representa unes fulles a mode d'empremtes.

Jordi Lafon. De restes. 2020.

De Jordi Lafon, de qui també vam tenir l'oportunitat de contemplar recentment una exposició a Tecla Sala de l'Hospitalet, on la idea d'acumulació sempre és ben present, tal com ara veiem a *De restes.* 2020. Aquí mostra un grup de fustes lacades col·locades verticalment que ens recorda l'*arte povera*. Les fustes no tenen les mateixes mides i algunes d'elles tenen esquerdes. L'altra obra que exposa és *Cigrons, llenties i regals*. 2021, a través d'una sèrie de papers arrugats que va trobar en un calaix del seu estudi disposats verticalment un sobre l'altre. Es tracta de papers per embolicar, que ens transporten al passat, a la nostra joventut, quan compràvem les xufles o els tramussos en una botiga al sortir del col·legi.

Jesús Galdón. L'accident de... 2021.

Penjada a la paret principal de la galeria hi ha una petita instal·lació de Jesús Galdón, artista que sol mostrar els seus treballs en grans espais, com per exemple els museus –actualment està exposant al magatzem lapidari del Museu de Manresa-. En canvi aquí s'ha adaptat a l'espai de la maleta amb *L'accident de...* 2021, on una arrel de gerani està situada enmig de dos filacteris d'alumini daurat. La peculiaritat d'aquesta peça és que qui l'adquireixi no tindrà aquesta arrel del gerani, sinó que serà una altra, i així successivament. Per tant, encara que l'edició sigui de 10 exemplars, tots ells seran diferents.

Fiona Morrison. Fulla 1. 2019.

L'artista andorrana Fiona Morrison presenta dos transferibles sobre paper amb els títols *Fulla 1* i *Fulla 2.* 2019. Si ens aproximem a les obres veurem les enervacions de les fulles, com si fossin les pintures rupestres de figures esquemàtiques que es troben a les coves o abrics. A més, també sorgeix l'ombra d'una mà per evidenciar la presencia de l'ésser humà al món de la natura que, com senyala Abel Figueras referint-se a l'anterior exposició de Morrison a la galeria, "es poden veure també (...) imatges d'arbres, fulles, boscos, cims, celatges, ocells i plomes; unes imatges que, en conjunt, conformen un determinat ambient intangible, delicat, amb reminiscències i records de la natura".

Elena Kervinen. Vida de la libel·lula II. 2019.

Properament la finlandesa Elena Kervinen, que viu i treballa a la població osonenca de Viladrau, exhibirà el seu recent treball a la galeria, però mentrestant podem contemplar tres peces: *Vida de la libèl·lula II* (2019) i *Plomes 4* i *5* (2021), totes elles disposades en una paret blanca i que semblen fusionar-se en ella, ja que es tracta de fragments de marbre blanc. Tanmateix, incorpora de manera subtil el llapis i les puntes de plata i d'or que apareixen en uns punts determinats de la composició. Tant l'insecte com les plomes indiquen el concepte de llibertat, de lleugeresa. El fet de treballar sobre el marbre, material pel qual es va interessar el 2006, li dona una sensació de noblesa i de naturalitat que li serveix també de suport als seus dibuixos. La seva és una obra quasi bé espiritual, pròxima a la filosofia zen.

D'Oriol Jolonch hi ha tres impressions digitals de la sèrie *Mr. Jones*; *Only one eye*. 2015, *To Mélies*. 2015 i *Ying Yang*. 2017, on apareix el propi artista d'esquena portant un barret com si fos un mag. En la primera obra veiem un gran ull damunt un núvol que ens està observant, o el que és el mateix, l'ésser humà davant del món. La següent peça és una al·legoria dels contraris, en aquest cas el blanc i el negre, la llum i la foscor, mentre Jolonch amb dos varetes els fa moure. I finalment, dedica un homenatge al cinema a través de la figura de Georges Meliès, creador del primer estudi de cinema europeu.

Salvador Juanpere. Ceci n'est pas la pipe de Brancusi. 2021.

Salvador Juanpere mostra dues peces d'un gran contingut conceptual com són *Ceci n'est pas la pipe de Brancusi*. 2021 i *Puntelli nº 51/1, 51/2*. 2021. L'escultor romanès Constantin Brancusi fumava en pipa i per això Juanpere busca la complicitat amb una de les obres més significatives del surrealista René Magritte: "ceci n'es pas une pipe". En tots dos casos, és la representació d'un objecte, no l'objecte en sí mateix, encara que en aquesta ocasió es tracta d'una pipa feta de fusta d'Iroko molt semblant a la real. Quan a *Puntelli*, fa referència als punts de recolzament de les escultures clàssiques, mostrant-les com elements que tenen vida pròpia i que són tant importants com la mateixa escultura. Són de marbre i els mostra com si fossin unes cordes.

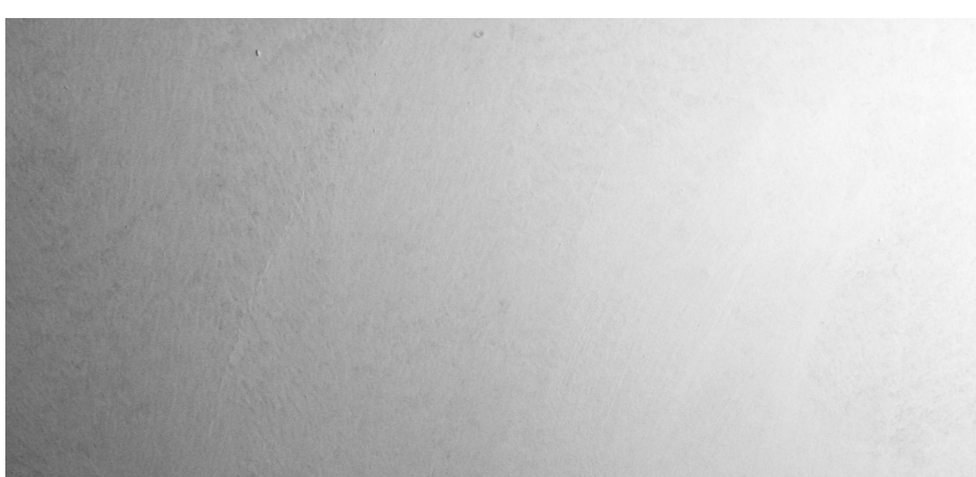

Entrades Relacionades:

Fiona Morrison, la nostàlgia del vol i la

Parlar sobre l'escultura a través de la pràctica

Lucio Muñoz. L'intimisme sobri de la

Jo Sol, Nits de realitats i somnis

Ramon Casalé Soler

Llicenciat en Geografia i Història, especialitzat en Història de l'art, per la Universitat de Barcelona (1985). Màster de Museologia i Gestió de Patrimoni (1998). Diplomat en Taxació, Catalogació i Expertització d'obres d'art, per l'Escuela Superior de Anticuarios (2006). Membre de l'ACCA, AICA i ICOM. Cap de secció d'art de Las nueve musas (Madrid), crític de Arteporexcelencias (La Habana), Bonart (Girona), L'Independent de Gràcia (Barcelona, Butlletí Soc. Cat. d'arqueologia (Barcelona) i El temps de les arts (València).

Amparo Fernández | Daniel Berdala | David Ymbernon | Elena Kervinen | Fiona Morrison | Galeria El Quadern Robat | Jesús Galdón | Jordi Casañas | Jordi Lafon | Oriol Jolonch | Ramon Casalé Soler | Salvador Juanpere

< Alain Resnais: "L'any passat a Marienbad"

AMB EL SUPORT DE

EL TEMPS DE LES ARTS FORMA PART DE

EL TEMPS DE LES ARTS ÉS UN PROJECTE DE

© El Temps de les Arts 2021